

G. Makra Ildikó

Szeretetbe zárva

Szeretetbe zárva

Ég felé tör, hizlalja a gőgöt,
nem arra néz, ki gonoszt legyőzött.
Elolvad a jéghegy és a gleccser,
Himalája is eltűnik egyszer.

És hol lesznek egykor büszke tornyok...
Hisz Bábelé is hogy összeomlott...
Kis szilánkokra törik a tükör,
a fa is elkorhad, aztán kidől...

Illúzió sem marad, szétreped,
és megsemmisül arany ékszered...
Vigaszt mi ad, ha semmi sem marad,
ha nincs mivel betakarnod magad...

Holnap tán késő, mondj igent már ma,
hogy rab legyél... szeretetbe zárva...

2016. május 10.

Valaha voltam...

Voltam én is valaha kopár fa,
magamban – oly elhagyott, oly árva...
Szár az voltam, mint egy üres korsó,
emberek közt mindig legutolsó,

sötét nappal, és éj... csillagtalan...
S bár nem tudtam, sosem voltam magam,
mert nézték fenn a mennyből angyalok,
hogy vak vagyok, süket s a szám dadog,

és szívük úgy megindult sorsomon,
hogy vigaszt adtak, és lett otthonom.
Készül már ott fenn – nem emberkézzel.
Olyan, mit az ember el sem képzel...

A korsó színültig megtelt vízzel.
És még most is üres, ha nem hívsz el...

2016. március 1.

Nélküle nincs...

Tudatlan élünk, mint gaz, mint dudva,
csillagot az égről lehazudva.
És mire testünk fölött ott a hant,
késő... volt egy élet, s hogy elrohant...

Ezért addig kell szórni a magot,
míg e földi létet el nem hagyod.
S ha a szót befogadod, add tovább
hangosan fújd a kürtöt, harsonát.

Hadd nyíljanak meg a süket fülek,
hadd érintse élet holt lelküket.
S ha hűlt szívükben még ott a kétség,
elmondod százszor, hogy jól megértsék:

hallja meg mind, akinek van füle,
csak halál van... s nincs élet Nélküle...

2016. szeptember 11.

Új ruha

Mindig kerestem, botladoztam,
és onnan indultam, ahonnan
nincsen kapaszkodó vagy korlát.
Hiába bontottam vitorlát,

eltévedtem messze, rézsút,
vihár dobált, eső vert, szél fújt...
Botorkáltam hát, csak bolyongtam,
utolsó voltam a sorokban;

kivágott erdő, dermedt mező,
magának meg nem kegyelmező.
Mégis tudtam, nem kell így lennem:
van egy út, egy másik, egy keskeny,

amelynek végén ott a Bárány,
Aki öröktől fogva vár rám...
Letettem hát a vándorbotot,
ruhám se régi, elnyűtt, kopott.

Kaptam szépet, csillogót, újat,
mibe ember boldogan bújhat.
A szeretet rajta a flitter;
hát hordom is azóta... hittel...

2016. március 26.